

Op naar de top van de Mont Ventoux

Vier uur 's morgens op donderdag 16 oktober. De wekker loopt met een hels kabaal af en we móéten opstaan. Mijn zoon heeft er net zoveel moeite mee als ik. Een kattenwasje en dan naar het startpunt van onze reis: om stipt 5 uur vertrekt een volle bus naar Mazan in Frankrijk.

Bij die plaats ligt ons doel vlakbij: de Mont Ventoux. Vanuit ons vertrekpunt in Gilze is dat 1050 kilometer. Een volle dag in de bus. Maar ja, je moet er komen. Het is voor mij de vijfde keer dat ik met delotgenoten.nl meega. Voor mijn zoon de eerste keer.

Vrijdagochtend gaan we om 9 uur te voet van start vanuit Bedoin onze uitdaging te lijf. Er ligt ruim 20 kilometer op ons te wachten tot aan de top. Het weer zit mee, fris maar zonnig. Mijn zoon loopt veel sneller dan ik en gaat in zijn eigen tempo omhoog.

De eerste 6 à 7 kilometer verzorgen de warming-up, die daarna heel nuttig blijkt te zijn. Stijgingspercentages van 3 tot 11,2 procent moet je overwinnen. De weg is keurig geplaveid en op sommige gedeelten zie je de sporen van de Tour de Francereners. Complete stukken opnieuw geasfalteerd en daar overheen namen geschilderd als Pogi, Vinge en Wout van Aert.

Enfin, wij lopen niet zo snel als zij fietsten, maar we komen ook boven. Chalet Reynard op 15 kilometer is een herkennings- en rustpunt. Onze bus verzorgt daar onze catering. Na het Chalet Reynard zie je waarom men de Mont Ventoux de kale berg noemt. Ik voel enige verwantschap met mijn kale hoofd.

De zon laat zich goed zien en verdrijft de wolken die om de bergspits hangen. Na een pittige laatste 6 kilometer heb je een prachtig uitzicht over de wijde omgeving. De tocht heeft alles te maken met de verwerking van kanker. Daarom steken we in de nabijgelegen kapel kaarsjes aan en leg ik gedecoreerde steentjes. Een mooie afronding van deze soms emotionele wandeling.

Artikel BN de Stem 4-11-2025